

G o l o b :

Obupa prerok si zlovest,
režiš se zlu, ki slutiš je.
Da vtolil eno bi bolešt,
jaz dal bi glas in perje vse.
Ti kolneš! Zase vsak pojvã!
Ljubezni sami jaz živim.

K r o k a r :

Živeti češ za prazen dim ?
In črni tič se skrohota.

G o l o b :

Zloděj, ki zливаš žolč grdo,
k nesrečnim smrtnikom letim;
ponesem vejo oljkino,
jih ž njo vtolažim, zveselim.

K r o k a r :

Golob, ti sam in vejica
prav kmalu bosta pekla se.
Hudičev dvojčič človek je.
In črni tič se skrohota.

Izredka se dobi tak izraz divjega obupa,
kakor ga je naslikal pesnik v tej pesmi.
Na nižje, zatirano ljudstvo je morala silo-
vito vplivati.

V pesmi „Les Escargot“ šiba v perečem
sarkazmu buržoazijo svoje dobe. V prevodu
slove ta pesem:

Policaj mi je velel: Proč od tod!
Stanú grem iskat na kmete.
Tu slinasti polž mi prestreže pot,
pokaže roge mi napete.
Res, čedna gospôda lupinasta,
krivé se hrbtišča ji slinasta!

Postavlja se polž, si misli tako:
Fej, ti proletarski nesvestnik;
saj nimaš ni strehe nad sabó;
jaz, polž, sem pa slaven posestnik!
Res, čedna gospôda lupinasta,
krivé se hrbtišča ji slinasta!

Sred svoje sive palače srčan
se slinasti polž napihuje,
kot kakšen odlikovani meščan,
ki z okna se v svet izkazuje.
Res, čedna gospôda lupinasta,
krivé se hrbtišča ji slinasta!

Pomanjkanje nič ga ne skrbi,
in ne, kdaj bo rok stanarine,
če se pa sosedov kaj zboji,
zapre se brž v svoje lupine.
Res, čedna gospôda lupinasta,
krivé se hrbtišča ji slinasta!

Tak top je, da mu še dolgčas ni.
Skrb zase le tare ga v prsih.
Iz drugih dela lepo se mastí,
se plazi po rožah in trsih.
Res, čedna gospôda lupinasta,
krivé se hrbtišča ji slinasta!

Najlepše naj tiči se mu oglašé,
ne gane ga to in ne moti,
zagaman še komaj, komaj ve,
da je kje kak glas in peroti.
Res, čedna gospôda lupinasta,
krivé se hrbtišča ji slinasta!

Hudirja! Tič je ta buržoá.
Od pameti malo se vleče.
Pač boljša je svoja hiša doma,
da druge se lahko ven meče.
Res, čedna gospôda lupinasta,
krivé se hrbtišča ji slinasta!

V dveh zbornicah, čujem, postave dajó
njihovi poslanci — veljaki.
Poslanec pač morda še pâr (pair) celo bo.
Precěj jih vem, ki so prav taki.
Res, čedna gospôda lupinasta,
krivé se hrbtišča ji slinasta!

Le plezajmo! Polž nam je zgled! Za njim!
To dvigne še mene izganca!
Za polža volivca se že vzgojim,
morda še za polža — poslanca.
Res, čedna gospôda lupinasta,
krivé se hrbtišča ji slinasta!

Iz vladarjev se norčuje v nastopni pesmi:

Služba mi preroška narekuje,
da razkrijem tmò bodočih dní,
da vladarje vrh zemlje kaznuje,
v starem svetu jim potop vskipí.
Kmalu vali vse preplavijo.
Ocean rujove, venkaj sili.
„Glejte“, kličem. „Sanjaš“, pravijo.
Bore kralji! Vsi bodo vtonili!

Huda kazen za te dobre kneze,
ki tak lepe zakone dajó!
Sužnih znakov, jarmov težke peze,
ljudstvo je brezbrizno vzrok samó.
A valovje svojo pot drví
proti njim, ki so tak varni bili;
zdaj pa zanje niti barke ní.
Bore kralji! Vsi bodo vtonili!

Afriški despot, ki bos kraljuje,
Kamov črni sin, vodé krotí:
stari fetiš moj vas že vstrahuje,
da dohodek se mi podvojí.